

A betániai vacsora

Nekünk a Bokorban különösen fontos alapértékünk az adás. A hármass eszmény első tagja, így az egyik hangsúlyos igazodási pontunk. A korabeli zsidóknak, így Jézusnak is, konkrétan a mózesi törvények egyike: „*Mindig lesznek szegények a földön. Ezért most megparancsolom: Nyisd meg a kezed testvéred, a földeden élő szűkölködő és szegény előtt.*” (5Mózes 15,11)

A bennem felmerülő kérdések ezek:

Könnyen kaphatjuk magunkat júdaskodáson ezzel kapcsolatban. Mi is szívesen adunk a máséból, a közösből, és akár hasonló demagóg módon számon is kérjük felebarátainkon az adakozás vélt vagy valós hiányát. A magunk esetében természetesen rögtön tudjuk, hogy mi az, ami emberileg lehetséges, jó keresztényként elégséges és mennyi az, amit saját magunknak kell félretenni.

Képes vagyok-e arra, hogy a sajátomból akár 300 dénárral, azaz a „kötelezőn” túli mértékben, túlcserélő szeretettel is adjak szeretteimnek, lábat mosva, szolgálva?

Mások adását, szolgálatát kellőképpen megbecsülöm, tisztetem e?

Figyelek-e rá, hogy elsősorban a sajátomból adjak és mások módszereibe, erőfeszítéseinek mértékébe ne okoskodjak bele?

Jézus itt azt mondja, hogy szegények mindig vannak veletek, de ez az alkalom most a vacsoráról, az ünneplésről, a magunkra szánt időről szól.

El tudom-e fogadni a felém irányuló segítséget, adást akár a viszonzás kényszere nélkül is?

Pálinkás András, Budapest